

[Ninn-Hansen.]

ter opsagde forsvarsforliget. Om det ene eller det andet var den kraftigste anledning, har vi diskuteret mange gange, og jeg skal ikke fortsætte den debat her i dag.

En af dem, der har deltaget ivrigst i disse debatter, er den nuværende statsminister. Han har deltaget i debatten vel næsten hver gang her i salen, i radio og tv, i interviewer, han var medlem af forsvarsudvalget og af forsvarskommissionen. Hvis nu nogen tror, at denne opregning skal forstås på den måde, at jeg vil klandre statsministeren for deltagelse i denne debat, vil jeg gerne sige, at det modsatte er tilfældet. Jeg tror, at jeg og andre har grund til at være statsministeren taknemlig for dette engagement af forskellige grunde, og jeg vil egentlig gerne i dag opfordre statsministeren til at fortsætte gennem udtalelser både i dag og i de kommende måneder, hvor vi skal søge at bringe denne sag i havn. Jeg mener, det vil være en fordel, fordi statsministeren jo igennem de ministerposter, han har haft igennem årene, har fået et indblik i dansk sikkerhedspolitik og derved også fået kendskab til den meget, meget nære sammenhæng, der er mellem en ordentlig sikkerhedspolitik og en forsvarspolitik.

Statsministeren er jo også formand for vort største parti og dermed formand for mange af forsvarstilhængerne her i landet, og jeg vil da også gerne sige, at i mit parti har vi igennem årene lagt overordentlig megen vægt på et samarbejde med socialdemokratiet om forsvarspolitikken. I de år jeg havde mit daglige arbejde i forsaret, tror jeg, at jeg kan sige, at på de hundredvis af møder, jeg deltog i, var der hver gang én, der kom og sagde stillfærdigt, om ikke man kunne få det samarbejde etableret igen. Jeg tror altså, at dette engagement har været en fordel og vel også medvirket til — det mener jeg da i hvert fald — at vi igennem disse 4 år trods alt, trods uenigheden er kommet igennem på en sådan måde, at vi dog har holdt forsaret i live.

Der har trods uenigheden om politiske og andre spørgsmål været nogenlunde enighed om rammerne, altså om styrkemålene og lovgivningen, og med hensyn til materiellet husker jeg kun en enkelt bevilling, der ikke var enighed om, det var den ene bevilling til indkøb af Drakenfly. Ellers gik vi sammen

om det. Men vi er selvfølgelig nu nået til noget, der vel kan kaldes en korsvej, en væsentlig risiko for, at dette at holde forsaret i live ikke er tilstrækkeligt, og at vi risikerer, at det kan vi heller ikke på grund af en politisk uenighed, og fordi vi ikke får de positive afgørelser, som vi skal have. Heri ligger selvfølgelig også, at der er en anden mulighed, nemlig muligheden for, at vi kan få en forsvarsordning, der har en virkelig opbakning her i tinget og i befolkningen, at vi ikke giver forsvarsmodstanderne de urimeligt gode vilkår, de har haft, fordi der har været en alt for stærk tendens hos dem, der ønsker et forsvar, til først og fremmest at interessere sig for deres indbyrdes uenighed.

Jeg skal ikke gå ind på det lovforslag, der er til behandling i dag. For godt et års tid siden havde jeg lejlighed til at kommentere det. Mit partis ordfører, hr. Knud Østergaard, har i dag fremført en række betragtninger, som jeg fuldt ud deler. Situationen er jo også den, at forsvarsministeren har fremsat et forslag, som der ikke er tilslutning til undtagen fra hans eget parti. Jeg vil bare sige den enkelte ting om forslaget, at grunden til, at vi ikke kan acceptere det, er ikke, at vi synes, at forslaget er for fremskridtsvenligt eller for moderne. Hvis jeg skal gøre bare en enkelt uvenlig bemærkning om det, og det må jeg vel have lov til, så skal det være den, at jeg synes, at dette forslag i alt for høj grad minder om gammel vin på nye flasker, for det at skære forsaret ned er i hvert fald ikke noget nyt i historien.

Vel, jeg skal ikke komme nærmere ind på det, for der er jo også noget, man kan se på med optimisme i den tale, forsvarsministeren holdt. Jeg forstår, at regeringen accepterer enhedskommandoen og fællesværnet, hvorved man får mulighed for den øgede rationalisering, der er tiltrængt efter forsvarsordningen af 1969.

Jeg har også med interesse lagt mærke til, at forsvarsministeren vil indføre genindkaldelser. Jeg tror, det har stor betydning for de mobiliseringsstyrker, det kan komme an på, hvis det, der er grundlaget for denne lovgivning, nogen sinde skulle blive alvor.

Navnlig har jeg selvfølgelig bemærket mig ønsket, som jeg går ud fra er statsministerens og hele regeringens, om, at de fire partier, som tidligere har stået sammen om en